

BIBELSTUDIUM OG BØNNER FOR “DE ÅTTE DAGENE”

DAG 1

Å lære å gjøre det rette

Lesetekst

Jes 1,12-18 Lær å gjøre godt! Søk det som er rett, hjelp den undertrykte, vær forsvarer for farløse, før enkers sak!

Luk 10,25-36 Han spurte Jesus: «Hvem er så min neste?»

Til ettertanke

Ifølge Jesaja ønsker Gud at Juda ikke bare praktiserer rettferdig livsførsel, men at de også omfavner prinsippet om alltid å gjøre det som er rett. Gud vil ikke bare at vi skal ta vare på foreldreløse og enker, men gjøre det som er rett og godt for dem og alle andre marginaliserte grupper i samfunnet. Det hebraiske ordet for godt is *yaw-tab'*, som betyr å være glad, fryde seg, å gjøre noe bra, å gjøre noe vakkert.

Å være en kristen betyr å være en disippel. Alle kristne er underlagt Guds Ord, og sammen lærer vi hva det betyr å gjøre godt og hvem det er som trenger slik solidaritet. Mens samfunnet for øvrig blir mer og mer likegyldig til menneskers behov, må vi – Guds barn – lære å forsvare våre undertrykte brødre og søstre ved å konfrontere maktstrukturene med sannhet. Og hvis det blir nødvendig, kjempe for deres sak, slik at de kan leve i fred og rettferd. På denne måten vil vi alltid gjøre det som er rett!

Vår forpliktelse om å utslette rasismens synd og bli helbredet for dens følger, krever at vi er forberedt og villige til å ha fellesskap med våre kristne brødre og søstre.

Kristen enhet

En lovkyndig spurte Jesus: «Hvem er så min neste?» Jesu svar utfordrer oss til å se forbi skillelinjene tegnet opp av religion, avstamning og nasjonalitet, for å gjenkjenne vår neste i nød. På samme måte må kristne også se forbi disse skillelinjene innad i den kristne familie, for å gjenkjenne og elske våre brødre og søstre i Kristus.

Utfordring

Hvem er de marginaliserte eller undertrykte i deres samfunn? Hvordan kan kirker gå sammen med disse brødrene og søstrene, møte deres behov og tale deres sak?

Bønn

Herre, du kaller ditt folk ut av slaveri og inn i frihet.

Gi oss styrke og mot til å lete etter de som har behov for rettferdighet. Hjelp oss å gjenkjenne dette behovet og tilby hjelp. Vi ber om at du, ved Den hellige Ånd, skal samle oss i Jesu Kristi, vår Hyrdes, flokk. Amen.

DAG 2

Når man gjør det rette...

Lesetekst

Ordspr. 21,13-15	At en gjør det rette, er en glede for den rettferdige, men en gru for dem som gjør urett.
Matt 23,23-25	Rettferdighet, barmhjertighet og troskap. Det ene burde gjøres og det andre ikke forsømmes.

Til ettertanke

Helt fra første kapittel forsøker Ordspråkene å gi kunnskap og formaning som gir innsikt om ærlighet, rettferd og rett. (Ordspr. 1,2) Gjennom hele boken finner vi et gjennomgående refreng: Oppfordringen til å gjøre det som er rett og til å etterstrebe rettferdighet. Gang på gang gientas dette og løftes frem som mer verdifullt for Gud enn offer. I en enkelt setning fullpakket med visdom sier forfatteren at de rettferdige gleder seg når rettferd blir praktisert. Men rettferdigheten er en gru for dem som gjør urett. På tvers av alle skillelinjer burde kristne forenes i gleden over rettferdighet, og være klare til å stå sammen i kampen når denne rettferdigheten fører til motstand. Når vi gjør det Gud krever, og våger å kjempe for rettferdighet, vil vi noen ganger oppleve hard motstand og opposisjon mot alle forsøk på å løfte frem de svakeste blant oss.

De som drar nytte av systemene og strukturene etablert av hvit overmakt, og andre undertrykkende ideologier som "kastesystemer" og patriarkater, vil forsøke å hemme og benekte rettferdighet, ofte med makt. Men det å søke etter rettferdighet handler i stor grad om å utfordre maktens kjerne, og dermed gjøre plass til Guds rettferdige orden og visdom i en verden som altfor ofte er likegyldig til menneskelig lidelse. Samtidig er det også en glede å kunne gjøre det rette. Vi kan finne glede i å bekrefte at «Black Lives Matter», mens vi kjemper for rettferdighet for Guds undertrykte, underkuede og utnyttede barn.

Det finnes glede i å søke forsoning med andre kristne, slik at vi på en bedre måte kan proklamere Guds rike. La den gleden få utløp i vår felles erfaring av Guds nærvær i våre fellesskap, der vi gir Ham plass til å gå sammen med oss mot legedom, forsoning og enhet i Kristus.

Kristen enhet

De religiøse lederne som Jesus snakker til i teksten fra Matteus hadde blitt vant til og komfortable med uretten som fant sted. De var villige til å utføre religiøse plikter som å gi tiende av mynte, dill

og spisskumin, men forsømte de mer tungtveiende kravene til rettferdighet, barmhjertighet og troskap. På samme måte har kristne blitt vant til og komfortable med splittelsen som finnes mellom oss. Vi er trofaste i store deler av vår religiøse praksis, men overser ofte Herrens utfordrende kall til enhet blant alle hans disipler.

Utfordring

Hvordan kan lokalmenigheter støtte hverandre i møte med motstanden som kan følge av å gjøre rett?

Bønn

Gud, du er visdommens kilde. Vi ber om visdom og mot til å gjøre det rette, til å respondere på verdens urett med handling, og til å søke å reparere det som er galt.

Vi ber om visdom og mot til å vokse i enheten til din sønn, Jesus Kristus, som med deg og Den hellige Ånd, regjerer fra evighet til evighet. Amen.

DAG 3

Gjøre rett, vise trofast kjærlighet, vandre ydmykt

Lesetekst

- Mik 6, 6-8 Og hva krever Herren av deg? Bare at du gjør rett, viser trofast kjærlighet og vandrer ydmykt med din Gud.
- Mark 10, 17-31 Gode mester, hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?

Til ettertanke

Vi – ikke jeg. Profeten advarer folket om hva trofasthet til Guds pakt innebærer: «...Og hva krever Herren av deg? Bare at du gjør rett, viser trofast kjærlighet og vandrer ydmykt med din Gud.» Det hebraiske språket på den tiden skilte ikke mellom rettferdighet og trofast kjærlighet. De er ikke motsetninger, men heller bundet sammen i et enkelt ord: *mishpat*. Gud har vist oss hva godhet er, og ber oss om å gjøre rett ved å vise trofast kjærlighet og vandre ydmykt med Gud. Å vandre ydmykt med Gud betyr å være en medvandrer for andre, og derfor handler det ikke bare om den enkelte: min vandring, min kjærlighet.

Kjærligheten som Gud inviterer oss inn i er alltid en kjærlighet som samler oss i fellesskap: vi – ikke jeg. Dette perspektivet utgjør hele forskjellen i hvordan vi «gjør rett». Som kristne kalles vi til å gjøre rett for å manifestere noe av Guds rike i verden, og gjennom det å invitere andre mennesker inn i Guds trofaste kjærlighet. I Guds rike er vi alle fullt ut elsket som Guds barn, og som Guds menighet er vi kalt til å elske hverandre som brødre og søstre og invitere andre inn i denne kjærligheten.

Å gjøre rett, vise trofast kjærlighet og vandre ydmykt med vår Gud – alt dette kaller kristne til å arbeide i fellesskap for sammen å dele vitnesbyrdet om Guds rike til våre nabolag. Vi – ikke jeg.

Kristen enhet

Å «vandre ydmykt» var en utfordring for den unge rike mannen som spurte Jesus hva han måtte gjøre for å arve evig liv. Han hadde holdt alle budene fra han var ung, men kunne ikke ta det neste skrittet inn i disippelflokken til Jesus på grunn av sin velstand. Han var bundet av sine eiendeler. Hvor vanskelig det er for kristne å slippe taket i det som vi tror er rikdommer, men som holder oss borte fra den større rikdommen det er å bli en av Jesu disipler.

Utfordring

Hvordan kan våre kirker og menigheter på en bedre måte møte behovene til våre mest sårbare naboer? Hvordan kan vi ta på alvor hver stemme i våre byer og nabolag?

Bønn

Barmhjertige og nådige Gud, utvid vårt synsfelt så vi kan se oppdraget vi deler med alle våre kristne trossøsken: Å demonstrere ditt rikes rettferd og din trofaste kjærlighet. Hjelp oss å ønske vår neste velkommen, slik din sønn har ønsket oss velkommen.

Hjelp oss å vokse i raushet, så vi kan være vitner om den nåde du så raust har øst ut over oss.
Ved Kristus, vår Herre. Amen.

DAG 4

Se, de undertrykte gråt

Lesetekst

- Fork 4,1-5 Igjen så jeg alle de undertrykte, de som lider urett under solen. Se, de undertrykte gråt, og det var ingen som trøstet. Undertrykkernes hånd slo dem, og det var ingen som trøstet.
- Matt 5,1-8 ...Salige er de som sørger, for de skal trøstes...

Til ettertanke

«Se, de undertrykte gråt.» Vi får en følelse av at forfatteren har vært vitne til grusomheter mange ganger før. Og samtidig er det kanskje første gang forfatteren virkelig har sett tårene til de undertrykte, og tatt inn over seg deres smerte og underkastelse. Det finnes så mye å sørge over, men ved å se på nytt kan vi finne en spire til håp: Kanskje det å være vitne til hendelsene denne gangen vil føre til endring, skape en forandring.

En ung kvinne så og la merke til de undertryktes tårer. Mobilvideoen hun filmet av drapet på George Floyd i mai 2020 ble sett verden over og utløste en hellig vrede. Mennesker ble vitne til, og endelig erkjente, det som har vært afroamerikaneres opplevelse i århundrer: påtvungen underkastelse av undertrykkende systemer, mens blinde og privilegerte tilskuere er vitner til det hele. Erkjennelsen av denne smertefulle realiteten har, bedre sent enn aldri, ført til en verdensvid bølge av medfølelse, både i form av bønn og demonstrasjoner for rettferdighet.

Utviklingen fra kun å observere til å virkelig se og forstå, er en oppmuntring til oss alle. Gud kan fjerne skjellene fra øynene våre slik at vi kan se ting på nye og frigjørende måter. Når de skjellene faller av, vil Den hellige Ånd gi innsikt og overbevisning til å respondere på nye måter. En av responsene som kirkene og samfunnet ga var å opprette et bønnetelt på George Floyd Square, stedet der drapet fant sted. På denne måte stod kirkene og lokalsamfunnet sammen om å tilby trøst og omsorg til de som sørget og var undertrykt.

Kristen enhet

Matteus' versjon av saligprisningene begynner med at Jesus så folkemengden. I den folkemengden må han ha sett de som var fredsskapere, de som var fattige i ånden, de som var rene av hjertet, menn og kvinner som sørget, og de som hungret og tørstet etter rettferdigheten. Jesus setter ikke bare ord på menneskers utfordringer i saligprisningene, han beskriver også hva de vil bli i fremtiden: Guds barn og arvinger av himmelriket. Som kristne er vi kalt til å se de hellige kampene som utkjempes i livene til våre brødre og søstre i Kristus.

Utfordring

Hvordan har du forholdt deg til kristne grupper som setter undertrykking i samfunnet på agendaen? Hvordan kan kirkene i ditt lokalsamfunn sammen vise støtte og solidaritet med de som blir undertrykt?

Bønn

Rettferdige og nådige Gud, la skjellene falle fra våre øyne, så vi kan legge merke til undertrykkelsen som finnes rundt oss.

Vi ber i Jesu navn, han som så folkemengden og hadde medfølelse med dem. Amen.

DAG 5

Synge Herrens sanger som fremmede i landet

Lesetekst

- Sal 137,1-4 De som tok oss til fange, ba oss om sang, de som bortførte oss, ba om glede:
«Syng en av Sions sanger for oss!»
- Luk 23,27-31 Jerusalems døtre! Gråt ikke over meg, men gråt over dere selv og barna deres.

Til ettertanke

Salmistens klagesang har sitt utgangspunkt i Judas bortføring til Babylon, men bortføringens smerte er likefullt noe som gir gjenklang på tvers av tidsepoker og kultur. Kanskje ble hvert vers ført i pennen kun avbrutt av dyp hulkegråt. Eller kanskje dette diktet så dagens lys med et likegyldig trekk på skuldrene, noe som bare kan skje som et resultat av å leve med urettferdighet og følelsen av total maktløshet over egen situasjon. Uavhengig av hva som var bakteppet for teksten, smerten som blir formidlet i denne salmen gir dyp gjenklang dypt i hjertene til alle som blir behandlet som fremmede, både i fremmede land og i egne land.

Kravet om å smile og være glad, om å synge sangene fra en «fornøyd» fortid kommer fra undertrykkeren. Dette er et krav som har blitt stilt til marginaliserte mennesker gjennom hele historien. Om det var i omreisende «minstrel-forestillinger»¹, eller Geisha-danser², eller «Ville Vesten» cowboy- og indianershow³, så har undertrykkere ofte tvunget undertrykkede mennesker til å fremføre sine innslag med et smil om munnen for å holde seg i live. Budskapet deres er like enkelt som det er brutalt: Dine sanger, dine seremonier, din kulturelle identitet, det som gjør deg hellig unik, er kun tillatt så lenge det tjener oss.

¹. Minstrel-showene regnes av mange som den første opprinnelige formen for amerikansk populærunderholdning. De vokste frem på 1830-tallet som en kombinasjon av «blackface» (hvite aktører som sminket seg svarte) og teaterproduksjoner som fremstilte afroamerikanere på nedverdiggende vis. Likefullt, på 1890-tallet var det afroamerikanske artister som gjorde seg «svarte», sang, danset og fremførte provokative innslag om teamer som sex i de «fargede minstrel-showene», samtidig som de var bevisst ansvarlig om å balansere ut stereotopiene av den svarte identiteten. De rasistiske fordommene og de politiske stereotopiene av svarte mennesker som komiske, primitive og overfølsomme ble motsagt ved å fremføre nyanserte versjoner av den svarte identiteten.

². På 1600-tallet vokste rollen til geishaen frem i Japan. Hun skulle være en «kunstner» som underholdt med dans, musikk, samtale og andre fremføringer som alle fant sted under diverse te-seremonier.

³. Etter slaget ved Little Bighorn i 1876, opprettet Buffalo Bill Cody «The Wild West Show», en omreisende sirkusforestilling som skulle vise frem alle elementer fra «vesten», inkludert en gjenskapning av «General Custard's Last Stand». Det store trekkplasteret var ekte indianere som fremstod som kultiverte, ikke som villmenn, og som deltok i forestillingene. Dette skjedde på samme tid som de amerikanske myndighetene fortsatt var i strid på indiansk territorium.

I denne salmen får generasjoner av undertrykkede mennesker en stemme. Hvordan skulle vi kunne synge Herrens sang når vi er fremmede i eget land? Vi synger ikke for våre overgripere, men for å prise Gud. Vi synger fordi vi ikke er alene, fordi Gud aldri har forlatt oss. Vi synger fordi vi har en sky av vitner omkring oss. Våre forfedre og helgnene inspirerer oss. De oppmuntrer oss til å synge sanger om håp, sanger om frihet, sanger om frigjøring, sanger om et hjemland der folk blir gjenoppreist.

Kristen enhet

Lukas' evangelium forteller at mennesker, mange av dem kvinner, følger Jesus, selv når han bærer sitt kors til Golgata. Denne etterfølgelsen er trofast disippelskap. Jesus anerkjenner også deres kamper og den lidelse de vil måtte utholde når de selv trofast tar opp sine egne kors.

Takket være den økumeniske bevegelse kan kristne i dag dele salmer, bønner, refleksjoner og insikter på tvers av tradisjoner. Vi mottar dem som gaver. De har sitt utspring i den tro og trofasthet som kristne fra andre fellesskap enn våre egne har måttet vise, ofte gjennom vanskeligheter. Disse gavene er rikdommer som skal verdsettes og være et vitne om den kristne tro vi deler.

Utfordring

Hvordan kan vi løfte frem historiene til våre forfedre og de hellige som ikke lenger er blant oss, de som sang sanger om tro, håp og frigjøring fra fangenskap?

Bønn

Gud, de undertryktes Gud,
åpne våre øyne så vi ser den skaden
våre søstre og brødre i Kristus fortsetter å bli påført.
Må din Ånd gi oss mot til samstemt å synge sammen med,
og løfte våre stemmer for, de som lider i stillhet.
Vi ber i Jesu navn. Amen.

DAG 6

Det dere gjorde mot én av disse mine minste, har dere gjort mot meg.

Lesetekst

Esek 34,15-20 Jeg vil lete opp de bortkomne, føre tilbake de fordrevne, forbinde de skadde, styrke de syke.

Matt 25,31-40 Sannelig, jeg sier dere: Det dere gjorde mot én av disse mine minste søsken, har dere gjort mot meg.

Til ettertanke

I Matteusevangeliet blir vi minnet på at det ikke er mulig å skille vår kjærighet til Gud fra vår kjærighet til andre mennesker. Vi elsker Gud når vi gir mat til den sultne, gir den tørste drikke, tar imot den fremmede, kler den nakne, ser til den syke og besøker den som sitter i fengsel. Når vi tar oss av «en av disse mine minste», tar vi oss av Kristus selv.

2020 og 2021 var år der Guds barns lidelse virkelig kom til overflaten. Den globale Covid-19 pandemien, sammen med økonomiske, utdannings- og miljømessige ulikheter, påvirket oss på måter som det vil ta årtier å restituere oss fra. Pandemien synliggjorde individuell og kollektiv lidelse verden over og førte kristne sammen i kjærlighet, empati og solidaritet. På samme tid synliggjorde drapet på George Floyd i Minnesota, utført av politibetjent Derek Chauvin, at det fortsatt er en lang vei å gå når det gjelder rasisme. Floyds rop «Jeg kan ikke puste» ble også ropet til mange som led under vekten av både pandemien og undertrykkelse.

Gud kaller oss til å løfte frem verdien til alle Guds barn. Å ta vare på, tjene og elske andre mennesker viser ikke bare hvem de er, men hvem vi er. Som kristne må vi forenes i vårt ansvar om å elske og vise omsorg for andre, på samme måte som vi blir tatt vare på og elsket av Gud. Når vi gjør det, lever vi troen ut i handling, i tjeneste for verden.

Kristen enhet

Profeten Esekiel beskriver Herren Gud som en hyrde som tar hånd om flokken ved å lete opp de bortkomne, føre tilbake de fordrevne og forbinde de skadde. Faderens ønske for hans folk er enhet. Og han fortsetter å skape denne enheten og ta hånd om flokken, ved Den hellige Ånds gjerning. Gjennom bønn åpner vi oss opp for å motta Ånden som gjenoppretter enheten blant alle døpte.

Utfordring

På hvilke måter er «disse mine minste» vanskelig å få øye på for deg eller din menighet? Hvordan kan kirkene våre samarbeide om å ta vare på og tjene «disse mine minste»?

Bønn

Kjærlighetens Gud,
vi takker deg for din uendelige omtanke og kjærlighet til oss.
Hjelp oss å synge sanger om forsoning.
Åpne våre hjerter så vi kan motta din kjærlighet og
dele din miskunnhet med alle mennesker.
Vi ber i Jesu navn. Amen.

DAG 7

‘What is now does not have to be’

Lesetekst

Job 5,11-16 Da blir det håp for den svake. Ondskapen lukker sin munn.
Luk 1,46-55 Han støtte herskere ned fra tronen og løftet opp de lave.

Til ettertanke

Jobs liv gikk «på skinner» frem til han helt uventet opplevde tapet av alle husdyr og tjenere, og også det traumatiske tapet av sine barn. Han opplevde lidelse, både i kropp, sjel og ånd. Vi bærer alle på lidelse, som gjør seg gjeldende i vår kropp, sjel og ånd. Kanskje trekker vi oss unna Gud og andre

mennesker. Kanskje mister vi håpet. Men, som kristne, er vi forent i vår tro på at Gud er med oss gjennom all vår lidelse.

11. april 2021 ble Daunte Wrigth, en 20-årig ubevæpnet afroamerikansk mann, skutt og drept av en hvit politibetjent under en rutinekontroll i Minnesota. Denne hendelsen fant sted mens rettsaken til Derek Chauvin for drapet på George Floyd foregikk.

Det er lett å kjenne på håpløshet når vi gang på gang blir påminnet at vi lever i et ødelagt samfunn som ikke evner å anerkjenne, løfte frem og beskytte alle menneskers verdi og frihet. I følge Fr. Beyan Massingale, en ledende katolsk sosialetiker og forsker på rasisme og rettferd, er «sosialt liv bygget opp av mennesker. Samfunnet vi lever i, er et resultat av menneskelige valg og avgjørelser. Dette betyr at mennesker kan endre ting. Det som mennesker ødelegger, deler opp og skiller fra hverandre, kan vi med Guds hjelp helbrede, forene og gjenopprette. Det som er nå, trenger ikke være slik, og i det ligger håpet og utfordringen.»

Gjennom bønn lar kristne seg påvirke av Guds hjerte, for å elske det Han elsker og for å elske slik han elsker. Ærlige og ekte bønner hjelper kristne, uavhengig av uenighet, til å elske hva, hvem og hvordan Gud elsker, og til å uttrykke denne kjærligheten i handling.

Kristen enhet

‘Magnificat’ er Marias lovsang til Gud for alt som hun ser Han gjør: Han gjenoppretter mennesker ved å løfte opp de lave; bekjemper urettferdighet ved å gi mat til de sultne; og husker på Israel, sin tjener. Herren glemmer aldri sine løfter og forlater aldri sitt folk. Det er lett å overse eller undervurdere troen til de som tilhører andre kristne fellesskap, særlig dersom det er snakk om små fellesskap. Men Herren ser på helheten ved å løfte opp de lave, slik at den enkeltes verdi blir anerkjent. Vi er kalt til å se med Hans øyne og til å verdsette alle våre trossøsken slik Han verdsetter dem.

Utfordring

Hvordan kan vi forenes i Kristus med håp og tro om at Gud vil «lukke ondskapens munn»?

Bønn

Håpets Gud,

hjelp oss å huske på at du er med oss i vår lidelse.

Hjelp oss å gi hverandre håp når håpløsheten stadig kommer som en ubuden gjest i våre hjerter.

Gi oss den gave å bli grunnfestet i din kjærlighets ånd, i det vi sammen kjemper mot alle former for undertrykkelse og urettferdighet.

Gi oss mot til å elske hva, hvem og hvordan du elsker, og til å uttrykke denne kjærligheten i handling.

Ved Kristus, vår Herre. Amen.

DAG 8

Rettferdigheten som gjenoppretter fellesskap

Lesetekst

Sal 82,1-4 Hjelp svake og farløse til deres rett, frikjenn hjelpeløse og fattigfolk
Luk 18,1-8 Skulle ikke da Gud hjelpe sine utvalgte til deres rett, de som roper til ham dag og natt?

Til ettertanke

Salmenes bok er en samling bønner, lovprisning, klagesanger og veiledning fra Gud til oss. I salme 82 etterlyser Gud den type rettferdighet som verner om grunnleggende menneskerettigheter alle har krav på: Frihet, trygghet, menneskeverd, helse, likestilling og kjærlighet. Salmen snakker også om å velte systemene som opprettholder undertrykkelse og diskriminering, og å rette på alt som er urettferdig, korrumpert, eller utnyttende. Det er denne formen for rettferdighet vi som kristne er kalt til å kjempe for. I det kristne fellesskap forener vi våre viljer og handlinger med Guds vilje og handling gjennom hans frelsesverk for skaperverket. Splittelse, også blant kristne, har alltid sin dypeste årsak i synd. Og frelse og forløsning gjenoppretter alltid fellesskap.

Gud kaller oss til å legemliggjøre vår kristne tro i handling. Vi må leve ut sannhetene om at hvert menneske har verdi, og at mennesker er mer verdt enn ting. Og målestokken for enhver institusjonell struktur i samfunnet må være om den truer eller styrker enkeltmenneskers liv og verdi. Alle mennesker har en rett til og et ansvar for å delta i samfunnet, for sammen å jobbe for det felles beste for alle, særlig for dem som strever og de som lider nød.

I *Jesus and the Disinherited*, sier Revd Dr Howard Thurman, som selv var en av Dr Martin Luther King Jr.'s åndelige rådgivere: «Vi må proklamere sannheten om at alt liv er ett, og at vi alle er bundet sammen. Derfor er det nødvendig at vi arbeider for et samfunn der det svakest menneske kan finne tilflukt og bli styrket. Vi må ofre våre liv for samfunnsendring, slik at hvor enn vi er, der er Guds rike nær.»

Kristen enhet

Jesus fortalte lignelsen om enken og den uhederlige dommeren for å lære folk «at de alltid skulle be og ikke miste motet» (Luk 18,1). Jesus har vunnet en endelig seier over urettferdighet, synd og splittelse. Som kristne er vår primære oppgave å ta imot denne seieren i våre hjerter gjennom bønn, før vi lever den ut i handling. Måtte vi aldri miste motet, men fortsette å be Gud om å forene oss og om hjelp til å leve ut denne enheten i handling.

Utfordring

På hvilken måte er våre menigheter, Guds folk, kalt til å arbeide for den rettferdighet som forener oss i handling og tjeneste for hele Guds familie?

Bønn

Gud, skaper og forløser av all ting,
lær oss å se innad for å bli grunnfestet i din kjærlighets ånd,
slik at vi kan gå ut med visdom og mot,
og alltid velge kjærlighetens og rettferdighetens vei.
Dette ber vi om i din sønns, Jesu Kristi navn, og i Den hellige Ånds enhet. Amen.